

[Nathalie Lind.]

vet i enighed, og vi er jo også blevet enige om at fastsætte ikrafttrædelsesdatoen til den 1. juli 1973. Jeg lægger vægt på at tage dette frem, fordi hermed viderefører man i virkeligheden linjen fra de første dele af socialreformen, nemlig den sociale styrelseslov og sygesikringsloven, som der jo også stort set var enighed om her i tinget. Vedrørende dagpengeordningen var der vel heller ikke uenighed om målet, men kun om den takt, hvori forbedringerne skulle gennemføres. Her valgte regeringen at gå alene sammen med sit støtteparti og selv tage ansvaret.

Men nu er vi altså tilbage ved begyndelsen igen. Vi vedtager nu igen en betydelig social lovgivning, støttet af samtlige partier her i tinget. Jeg mener, at denne enighed er betydningsfuld, for det viser vel også, at når vurderingen af de økonomiske forudsætninger falder sammen hos regeringen og oppositionen, er der ikke så stor forskel, om der overhovedet er nogen, i de mål, vi tilstræber at nå inden for det sociale område. De tidligere ordførere har jo beskæftiget sig med forskellige af de spørgsmål, der især har interesseret os i udvalget. Jeg skal ikke knytte mange bemærkninger til de enkelte områder, blot om anke i arbejdsløshedsforsikringsager sige, at vi her har bøjet os mod hinanden, og man har udskudt en nærmere drøftelse og stillingtagen indtil 1976.

Jeg er meget tilfreds med det ændringsforslag, som på udvalgets foranledning er kommet fra ministeren om, hvordan man skal afgrænse de kategorier af lægmænd, der kan komme på tale som beskikkede medlemmer. Populært sagt betyder ændringsforslaget, at ikke enhver, som er ansat ved en social institution, bør være udelukket fra at kunne blive beskikket medlem af ankestyrelsen. Udelukkelsen skal kun omfatte dem, der har, hvad ministeren i et svar til udvalget har kaldt en specialiststatus, opnået gennem deres arbejde med sociale sager. For det andet — og også det finder jeg er vigtigt — har udvalget ønsket, at det ikke skal være ansatte eller valgte repræsentanter for organisationerne, som kunne opfatte deres funktion i ankestyrelsen som værende at varetage netop deres organisations særlige interesser, der skal beskyttes. Jeg er meget tilfreds med, at der er afgivet løfte om, at de indstillingsberettigede organisationer vil

blive orienteret om de synspunkter, folketingsudvalget har på dette område, for hvis det skal lykkes at gøre det læge element i ankestyrelsen til et talerør for den almindelige opfattelse i befolkningen, er det vigtigt, at netop disse hensyn tilgodeses. Det bliver ikke nogen nem opgave, lægmændene i ankestyrelsen stilles over for, men det er mit håb, at mødet med de problemer, med de sager, ankestyrelsen skal behandle, vil udbrede forståelsen for, at der i sociale sager må anlægges en helhedsvurdering. Det er den ene side af sagen, og det andet er, at jeg tror, at den føling, som vi må forudsætte, at lægmændene har med den almindelige opfattelse i befolkningen, vil give mulighed for, at den praksis, som ankestyrelsen fastlægger, ikke fjerner sig for langt fra, hvad man normalt finder er en rimelig løsning i sager af denne art. Jeg har tillid til det, vi kalder den sunde fornuft, jeg har håb om, at borgernes vurdering af, hvad der er rimeligt, vil få indflydelse på ankestyrelsens afgørelser. Jeg er også tilfreds med løftet om, at ministeren vil understrege det ønskelige i, at der i ankestyrelsen bliver en ligelig repræsentation af de forskellige aldersklasser og af kvinder og mænd.

Et andet spørgsmål, vi har ofret megen tid på, er, som også de tidligere ordførere har nævnt, partens ret til aktindsigt. Jeg skal her blot udtrykke et håb om, at det arbejdsudvalg, der er nedsat under justitsministeriet, hurtigt må kunne finde frem til en løsning her. Allerede da vi i foråret behandlede et lovforslag om vaccinationsskader, var en sådan arbejdsgruppe stillet i udsigt. Jeg formoder, den er nedsat nu, og jeg vil da godt sætte et spørgsmålstegn ved, om det er nødvendigt, at vi skal vente til 1974-75, før vi får en revision af offentlighedsloven.

Det tredje punkt, som udvalget har ofret megen tid på at behandle, har drejet sig om den af ministeren foreslåede og nu også af udvalget tiltrådte fremgangsmåde, at den centrale ankeinstans oprettes før de regionale ankenævne. Diskussionen er afsluttet, og jeg er tilfreds med resultatet. Ved første behandling tog jeg dette spørgsmål frem, fordi jeg ønskede sikkerhed for, at vi ikke ved at oprette den centrale instans kunne komme i den situation, at den blev dimensioneret forkert, fordi sagsantallet måske ville